

Teatre lliure

© Marca de Agua

jo mai creació i direcció Iván Morales Companyia Prisamata

Teatre Lliure Gràcia - del 15 de gener al 2 de febrer

Jo mai

creació i direcció **Iván Morales**

Companyia Prisamata

intèrprets **Marcel Borràs / Laura Cabello / Àlex Monner / Oriol Pla / Xavier Sáez**

traducció **Lali Álvarez Garriga** / dramaturgia i *coach* **Anna Alarcón** / direcció musical **Helio Reguera (NITCH)** / vestuari **Patricia Ramo** / il·luminació **Raimon Rius** / moviment **Joana Rañé**

ajudant de direcció **Xavier Pla** / producció executiva **Bitò produccions** / producció delegada **Marta Oliveres**

coproducció **GREC 2013 Festival de Barcelona, CCCB - Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, Bitò Produccions, CAET - Centre d'Arts Escèniques de Terrassa i Companyia Prisamata**

companyia en residència a l'**Antic Teatre**

espectacle en català i castellà

durada 1h. 40' sense pausa

19/01 col·loqui amb la companyia després de la funció
espectacle recomanat pel Servei Educatiu del Teatre Lliure

horaris: de dimecres a divendres a les 20:30h.
el dissabte a les 17:30h. i a les 21h.
el diumenge a les 18h.

preus: 22"
18" (dimecres i dissabte a la tarda, dies de l'espectador)
19" amb descompte

jo mai

Un bar d'un barri deprimat pot ser la llar que molts no han tingut, la plaça on foragitar la agressivitat, la violència. La companyia Prisma i Bitò Produccions tornen a la càrrega amb un dels projectes més engrescadors dels últims temps: una obra de teatre feta pels actors joves més prometedors del país, que ens explica si podem sobreviure en un entorn de violència. Després de l'èxit de *Sé de un lugar*. Iván Morales torna a comptar amb Xavier Sáez i suma a Marcel Borràs, Àlex Monner, Oriol Pla i Laura Cabello. Són ells cinc damunt l'escenari, sense res, només bateria, baix, dues guitarres i un micro. No els cal res més, llevat del seu talent. Recordeu aquests noms i aquesta obra, perquè d'aquí a uns anys direu que va veure **Jo mai**.

Yes I've been accused, many times and
wrongly abused now, but through the powers
of the Most-I they've got to turn me loose.
Don't try to cold me up on this bridge, now.
I've got to reach Mount Zion - The highest
region. If you a bull-bucka, let me tell you
that I'm a duppy conqueror - conqueror.+

Duppy conquero

Bob Marley

sinopsi

Benvinguts a l'Àmparo, un bar de barri d'una ciutat molt semblant a la teva on ha trobat refugi un grup de joves desarrelats que reuneixen les millors qualitats d'un amic lleial i els pitjors defectes d'un enemic implacable. Ells, potser, no han tingut tanta sort com altres i, ara, busquen en aquesta societat en miniatura el suport i l'afecte que mai no van trobar en les seves famílies.

Els interpreten, utilitzant un estil proper i simbòlic alhora, uns nous actors en perfecta sintonia amb l'objectiu últim del muntatge: proporcionar a l'espectador una experiència propera i humana mitjançant un treball elaborat, però fresc i espontani. En aquesta obra, que traspua música des del primer moment, els actors són permanentment a l'escenari encara que no intervinguin en l'acció, com en un concert de hip-hop o en un ritus tribal.

Iván Morales, un conegut actor i guionista de cinema, teatre i televisió, signa i dirigeix, amb la companyia Prisma, una proposta jove i valenta que retrata el despertar emocional d'uns nois i noies que lluiten per trobar el seu lloc al món i desfer-se d'unes arrels on es confonen perillosament amor i violència.

apunts del director

Vaig escriure la versió cinematogràfica, primer, ja deu fer més de set anys, el 2006. Vaig concebre la història, ja originalment, amb el Marcel Borràs en ment per al paper de Frank, a qui havia conegut en tria-lo com a protagonista del meu curtmetratge *Dibujo de David* i amb el talent del qual m'havia quedat fascinat.

Quan vaig acabar el guió i el vaig deixar reposar una mica, vaig tenir la sensació que el Marcel i jo ens havíem de esperar una mica per poder alçar aquesta història: ell era massa jove per interpretar el personatge, i jo necessitava una certa distància. Així doncs, vaig decidir esperar que el meu col·lega, que en aquella època no tenia ni 16 anys, en fes 23. I mentres, em vaig inocular el verí de la direcció teatral, muntant *Sé de un lugar*, la meua primera obra com a autor i director, i el feliç debut de la Companyia Prisamata.

El teatre que proposem des de Prisamata és un teatre que no s'observa, es viu: pretenem aportar una experiència a la gent, i hem pogut comprovar que els qui estan més oberts a espolsar-se els prejudicis i capbussar-se en una experiència que els obliga a girar el cap, literalment i metafòricament, són el públic jove. Per tant vam veure clar que havíem de fer un espectacle que pogués apel·lar a un públic adolescent, pràcticament nou al llenguatge teatral, però amb el rigor i la autoexigència necessària per guanyar-nos el seu respecte, i que alhora tingués el valor i la universalitat suficient per arribar també a un públic adult i aconseguir, de aquesta manera, una cosa que per a nosaltres és una de les virtuts més grans del teatre: reunir en un mateix espai gent diferent i fer-los escoltar i mirar en la mateixa direcció. No ens va costar gaire entendre que el meu vell projecte, **Jo mai**, encaixava totalment en aquesta direcció.

A més, ja havien passat uns anys, érem al 2011 i el Marcel ja estava a punt de fer els 23. Teníem una paraula donada.

En aquelles dates estàvem fent, en pla rodatge de guerrilla, un vídeo promocional/curtmetratge per a *Sé de un lugar* anomenat *Simó i Béré*. En aquest vídeo apareixien, com a estrelles invitades, en una de les escenes Marcel Borràs, Àlex Monner, Oriol Pla i Helio Reguera (cantant i compositor del grup de post-rock NITCH). La mitjana d'edat no arribava als vint. Encara que amb prou feines es coneixien, la química que es va formar entre ells va ser brutal. Ho vaig veure claríssim: eren les llavors perfectes des de quan començar a fer créixer **Jo mai**.

Així em vaig posar a escriure el text teatral. Vaig afegir un personatge per a l'Oriol i vaig enfocar els esforços en proporcionar un llenguatge escènic a allò que, en primera instància, havia nascut al meu cap en la forma plana d'una

pantalla de cinema. La meua filosofia: tot el que sigui més interessant narrat com si fos una pel·lícula no interessa, **Jo mai** ara ha de ser teatre pur i dur.

Mentre escrivia vaig començar a quedar amb l'Helio, l'Oriol, l'Àlex, el Marcel, i el Xavi Sàez, el meu soci (amb l'Anna Alarcón) a Prissamata, per conduir sessions de *jam session*, compondre temes a partir dels personatges, i inspirar-me sentint-los tocar música. Vaig descobrir que, casualment, a tots els agradava tocar i sentien bé. Així va quedar clar que **Jo mai**, l'obra de teatre, havia de ser musical i recrear l'atmosfera que es creava al local de l'Helio, fumejant, bruta, anàrquica, suada i alegre. **Jo mai** havia de ser teatre de text, però amb l'energia d'un concert punk.

En pocs mesos, ja al 2012, vaig acabar el primer acte de **Jo mai**. Vam buscar una actriu per a l'únic personatge femení, la Júlia, i finalment vam decidir treballar amb una debutant, la Laura Cabello, a qui l'Anna Alarcón faria de *coach* i amb la qual treballàrem des dels fonaments, lentament. Encara no teníem finançament ni sala però ja estava formant l'equip base del projecte. Alguns caps de setmana ens escapàvem a la casa de camp de la nostra amiga Esther, per conuiu, continuar tocant música i començar a enfrontar-nos al text. Per a més de la meitat dels actors aquesta era la seva primera obra de text, calia establir unes bases de treball com més aviat millor. Gràcies a l'Antic Teatre, vam aconseguir local de prova de franc, a canvi d'unes quantes funcions i ens vam posar a alçar l'obra sense ni tan sols saber ben bé cap a on ens duria, coneixent-nos, divertint-nos i trobant entre tots la substància del que volíem explicar. En una d'aquestes sessions de treball vam rebre la visita del Josep Domènech, de Bitò Produccions, que allà mateix es va decidir a ser coproductor de l'espectacle. També hi van sumar des del Festival Grec i el CAET. Acabàvem d'entrar al 2013 i **Jo mai** finalment començava a ser una realitat. Vaig acabar d'escriure la resta de l'obra, a partir de tot el que havíem experimentat junts, i vam començar a aprofundir, amb els actors, en els aspectes dels personatges que ens demanaven més responsabilitat, organitzant classes d'interpretació amb joves amb trastorns mentals per entendre millor el personatge del Maxi, i entrevistant-nos amb dones víctimes de maltractaments per al personatge de la Júlia. Mentrestant, l'Helio Reguera continuava assajant amb els nois per acabar de donar forma a la banda.

Amb el text acabat vam iniciar una nova fase intensiva de proves. A l'equip hi havia entrat la Marta Oliveras a la producció, el Xavier Pla com a ajudant de direcció i el Raimon Rius preparant les llums. I així arribem a l'estrena a l'estiu: quatre funcions al Festival Grec en les quals vam compartir, per primera vegada, aquella aventura gestada durant tant de temps amb el públic. Vam exhaurir les localitats en pocs dies i vam aconseguir un boca-orella molt positiu

que ha fet que, fins i tot abans d'iniciar la nostra temporada al Teatre Lliure, haguem venut diversos bolos per Catalunya i haguem creat una bona expectativa a la premsa i a les xarxes socials.

La companyia de **Jo mai**, com una banda de rock, s'ha dedicat a portar el espectacle per diferents teatres, en diversos formats, sempre trencant la quarta paret, convertint cada lloc en el Bar Amparo que serveix de refugi als personatges, creant una energia catàrtica, de concert imprevisible, amb públic de totes les edats i procedències socials. A aquestes alçades del partit seguim sense deixar d'assaig, perquè tots compartim la sensació que, per molt camí que haguem fet ja, l'horitzó del que ens queda per conquerir cada dia sembla més gran.

Escric això el desembre del 2013, a punt de fer temporada al Teatre Lliure. Sé que, després de fer una mica de carretera, alçar el bar cada dia durant unes quantes setmanes serà precisament el que necessitem per conquerir-lo definitivament. Després, durant el primer semestre del 2014 ens espera la carretera.

Hem construït el Bar Amparo lentament. Ara és casa nostra. Pensem quedar-nos aquí una bona temporada.

Iván Morales

la música

A **Jo mai** la música és imprescindible, ja que moltes vegades les escenes requereixen un grau d'intensitat emocional que la música ens permet afegir de forma ràpida i directa. Aquest procés ja el vam començar a experimentar amb grans resultats des dels primers assajos, i ràpidament ens vam adonar que funcionava a la perfecció, tal com ens ho imaginàvem. La música vehicula el sentiment i l'emoció més profunda, i si a sobre ja estàs tractant amb un text carregat de sensacions fortes, el resultat és sens dubte una explosió controlada dins la fragilitat humana dels sentiments, és a dir, et remou per dins inevitablement, perquè arriba als sentiments més bàsics i instintius.

Òbviament perquè la història tingués més autenticitat i credibilitat, no podíem posar músics professionals a interpretar tots els temes que apareixen a l'obra, per tant vam haver de descartar aquesta opció i tirar pel dret en la idea que els actors fossin, ells mateixos, els músics, i és aquí on entro a formar part de l'equip com a director musical.

Suposo que la raó per la qual Iván Morales em va encomanar aquesta feina a mi . que mai no havia estat treballant en un projecte d'aquestes dimensions. va ser senzillament per una raó lògica: un espectacle %uasi musical+, és a dir, on la música té un rellevància molt considerable, i que tracta de joves no pot estar dirigida (musicalment) per algú que no sigui jove i no tingui una visió contemporània i actual dels gustos musicals d'avui dia. Però crec que és important tenir en compte que la confiança que el director va dipositar en mi no ve del no-res. Ja fa potser uns sis anys que ens seguim les passes mútuament, i som espectadors de les nostres respectives creacions, ell en el camp del teatre, i jo en el de la música. També hem compartit alguna sessió fotogràfica i diverses col·laboracions, per tant el que vull dir és que ja ens coneixíem, és a dir, Iván sabia des de bon principi que no estava apostant per res, i de fet això queda demostrat en el procés de reproducció d'aquest projecte, que ja el vam començar farà més d'un any, a principis de 2012, quedant amb Oriol Pla per començar a improvisar i a trobar el món musical dels personatges i de la història.

En aquesta obra de teatre, tot i que ens agradi jugar amb la ambigüitat fent creure que pot ser un concert en una escena determinada, o un musical en una altra, hem intentat recrear el concepte de grup, de banda de rock, i aprofitar-nos de la germanor que sorgeix en aquesta manera diferent de comunicar-se. Per tant, seguint aquesta idea de germanor, la metodologia de treball sempre ha estat molt natural, senzilla, però útil, intentant sempre arribar al fons de la

qüestió per tal de comprendre el què. No tots el actors eren músics abans de començar l'obra, però la idea és que sí que ho siguin en acabar cada funció. Arribats a aquest punt, la música no té només un sentit dramàtic dins la peça, sinó també simbòlic, ja que ens permet emfatitzar emocions que potser d'entrada no queden tan clares al text, sinó que més aviat formen part del subtext. Personalment crec que aquesta obra pot agradar a molta gent que no està acostumada a fer l'exercici cultural social d'anar al teatre per les raons que sigui, però també penso que pot incomodar o sorprendre . ja sigui positiva, o negativament. la gent que sí que està acostumada a consumir teatre en teatres públics o privats. En tot cas, el que sí queda clar és que és una obra enfocada o pensada perquè enganxi el joves al teatre. Tot i que això no significa que sigui una història únicament creada per agradar al joves, ja que en l'obra es toquen temes més propers a la vida adulta que no pas a l'adolescència, però si més no, des de l'òptica dels personatges, és una història de adolescents que es veuen obligats a deixar de ser-ho amb totes les conseqüències que això comporta.

Helio Reguera
director musical

Demà comença l'última tanda de passajos de **Jo mai**. Bé, demà no, quan surti el sol, de fet. Haig de escriure unes paraules com a director. Ja sabeu, aquest tipus de coses que a un li costen tant, per aquella cosa tan òbvia que si em fos fàcil escriure sobre el que dirigeixo no tindria la necessitat de dirigir-ho...

Total, que això m'ha obligat a fer comptes.

I hòsties.

Això m'ha fet descobrir que fa més de deu anys que porto dins aquestes ganes devoradores d'obrir el Bar Amparo. Ho sé perquè recordo que un dia, la que avui és la mare del meu fill, que ja té deu anys i llavors encara no l'havíem ni gestat, em va dir en passar davant d'un teatre: %De cop m'he imaginat que estaven anunciant Bar Amparo+. (Bar Amparo era el primer nom, o un dels primers, que em ballaven pel cap per això que ara anomenarem **Jo mai**). Això indica que, ja per aquelles dates, devia estar omplint-li el cap amb els meus somnis com per convertir-los també en els seus.

Com pot ser que hagi tingut tant de temps dins meu les quatre parets d'aquest tuguri i fins ara no m'he atrevit a compartir-lo i treure'l fora?

Tal vegada, no ho sé, només és una suposició, però pot ser que sigui una qüestió de forma i de fons.

El Bar Amparo és aquest lloc que aixequés amb el que tens a mà, amb el que sigui, per protegir-te de les tempestes del món exterior. És el passat que has de netejar, sobre el qual has de construir, per poder tenir uns fonaments forts des dels quals crear un futur. És aquest lloc sagrat on només pot entrar la família que tu escull que sigui la teva família, els que saps que veritablement et cobriran les espatlles i protegiran aquesta ermita en la qual ningú més ha de gosar entrar.

L'última vegada que vam estar plegats tot el equip de **Jo mai**, llegint, prenent te i xerrant al meu pati, em vaig adonar que estava començant a envejar-los: no és només que els veies implicats en la història, és que podia percebre la seva necessitat extrema d'explicar-la, i vaig tenir la certesa que no passaria gaire temps fins que el Bar Amparo fos més seu que meu. El millor del cas és que això em va donar molta tranquil·litat. Perquè sé que el Bar Amparo, amb ells, està en molt bones mans. I per això sé, profundament, radicalment, que és ara, i no abans, el moment d'explicar aquesta història.

Ara o mai: **Jo mai**.

Iván Morales

Rambla del Raval, 3 de juny del 2013, 01:10 a.m.

la companyia

La Companyia Prsamata s'incipia, sense saber-ho, quan el Xavi Sàez i Iván Morales, juntament amb el músic Hugo del Pozo, decideixen portar a terme, amb un bon grapat d'amics (David Bagés, Nausicaa Bonnin, Marcel Borràs, Álvaro Cervantes, Carles Gelabert, etc.) una lectura musicada en clau punk del text d'Albert Camus *L'estat de setge* al Bar Raval de tota la vida, com a homenatge al llavors recentment difunt Pepe Rubianes. Dotze actors, dos músics, i el bar ple de bat a bat d'un públic entregat van demostrar-los que podien fer el tipus de teatre del qual havien parlat nombroses vegades, i amb el qual somiaven.

Xavi i Iván tornen a ajuntar forces, aquest cop amb la participació de l'Anna Alarcón al repartiment, i de Lali Álvarez i Joana Rañé a l'equip de direcció, per aixecar, amb un pressupost inicial de 40 euros, *Sé de un lugar*, el primer espectacle de la Companyia Prsamata pròpiament dita, amb la participació inestimable de Juanjo Maria Tarrasón i Marina Raurell en feines de promoció, vídeo i agitació 2.0. La bona acollida per part del públic va confirmar que no anaven equivocats en el nou camí que havien iniciat i van decidir seguir treballant en la mateixa línia.

De representar *Sé de un lugar* deu dies a la Prinzipal de La Caldera passen a fer temporada a La Seca-Espai Brossa. Per mantenir-se actius mentre no es proposen fites més ambicioses, munten l'obra breu *Toc Toc*, de 25 minuts, amb el Pol López i la Míriam Marcat. I tradueixen la seva filosofia DIY del teatre a l'audiovisual amb el curtmetratge *Simó i Béré* (a partir dels protagonistes de *Sé de un lugar*), enregistrat amb un iPhone4 i amb la participació de desenes d'actors del panorama actual i amics (Roger Coma, Oriol Vila, Lydia Zimmerman, Agustí Villaronga, Hernán Migoya, Marina Gatell...). Per acabar la temporada 2012/2013, representen, per primer cop a Espanya, dins el cicle Atrium-Lab, la peça de l'oblidada autora noucentista catalana Margarida Trosdegíjol *Els desgraciats*, una col·laboració eventual amb la Family Art Productions. Tot això en menys d'un any. Aixecar *Jo mai*, la següent obra d'Iván Morales, ha estat la darrera fita de la companyia.

més informació

www.jo-mai.com

els intèrprets

Marcel Borràs actor

teatre 2013 *Pàtria*, de Jordi Casanovas. *Atraco, paliza y muerte en Agbanäspach*. Direcció Nao Albet i Marcel Borràs 2012 *La monja enterrada en vida*. Direcció Nao Albet i Marcel Borràs. 2011 *Íncubo*, de Àlex Mañas. 2011 *HAMLE.T. 3* de Nao Albet i Marcel Borràs. *Julieta & Romeo*. Direcció Marc Martínez. 2010 *Dictadura-Transició-Democràcia*, de Xavier Albertí, Lluïsa Cunillé, Roger Bernat, Jordi Casanovas, Nao Albet i Marcel Borràs. 2009 *Guns, childs & videogames*, de Nao Albet i Marcel Borràs. 2008 - 2009 *Germanes*. Direcció Carol López. 2007 *Strengthen con Fraigthen*, de Nao Albet i Marcel Borràs. 2006- 2007 *Èric i l'exèrcit del Fènix*. Direcció Pere Planella. 2005 *Tot és perfecte*. Direcció Roger Bernat. 2004 *Sis vides d'altres persones* escrita per Job Ramos, creació de Job Ramos i Marcel Borràs. 2003 *Nits a Basora*. Direcció Pere Planella i dramaturgia de Carles Batlle.

cinema 2009 *Bruc*. Direcció Daniel Benmayor. 2009 *El coito te nubla* de Guillermo Álvarez i Sergio Roldán. Direcció Guillermo Álvarez. 2009 *El diario de Carlota*. Direcció Jose Manuel Carrasco. 2009 *Cruzando el límite*. Direcció Xavi Giménez. 2008 *Derhoof, teaser* de cinema dirigit per Marçal Forés. 2008 *El mal ajeno*. Direcció Óskar Santos.

televisió Ha participat a *Polseres Vermelles*, *La sagrada família* i *Serrallonga* de TV3, i a *Hospital Central* de Tele 5.

Laura Cabello actriu

teatre 2007 *Strengthen con Fraigthen*, de Nao Albet i Marcel Borràs.

dramaturgia 2012 *Oleanna*. Direcció David Selvas.

ajudanties de direcció 2011 *HAMLE.T. 3* de Nao Albet i Marcel Borràs. 2012 *La monja enterrada en vida*. Direcció Nao Albet i Marcel Borràs.

guió 2012 *Àlex*. Direcció Laura Garcia.

Àlex Monner actor

cine 2011 *Els nens salvatges*. Direcció Patricia Ferreira 2010 REC III Direcció Paco Plaza 2009 *Herois*. Direcció Pau Freixas.

televisió 2012-2010 *Polseres vermelles*, TV3. Direcció Pau Freixas
curtmetratges 2010 *Te odio*. Direcció Àlex Sará.

premis 2013 Premi Gaudí al Millor Actor Protagonista per *Els nens salvatges*. 2012 Premi al Millor Actor de Repartiment al Festival de Málaga per *Els nens salvatges*.

Oriol Pla actor

teatre 2005 *Santa Joana dels Escorxadors*, de Bertolt Brecht. Dir. Àlex Rigola.

cinema 2012 *Animals*. Dir. Marçal Forés. *Año de gracia*. Dir. Ventura Pons.

curtmetratges 2007 *Un mundo numérico*. Dir. Carles Velat.

televisió 2012 *Mentides*, TV3 Dir. Sílvia Munt. 2009 *Raval*, pilot per sèrie de tv. Dir. Román Parrado 2008-09 *El cor de la ciutat*, TV3. Dir. Esteve Rovira 2005 *Gàbies d'or*. Dir. Antoni Ribas.

Xavi Sáez actor

teatre 2013 *Sé de un lugar*. Dir. Iván Morales. 2012 *La monja enterrada en vida o secrets d'aquell convent*. Dir. Nao Albet i Marcel Borràs. *Zero*. Dir. Pep Pla i Albert Boronat. 2011 *Julieta y Romeo*. Adaptació i direcció de Marc Martínez. 2008-2004 *Ja arrive...*, *Gà-gà*, *Eterno*, *això si que no*, *Mira'm*, *Se dicen tantas cosas*. 1999-1998 Membre de la companyia La Cubana.

cinema 2011 *Carta para Evita*. Dir. Agustí Villaronga. 2010 *És quan dormo*. Dir. Marcel Juan i Sergi Silvestre.

televisió Ha participat a *La Riera*, *El cor de la ciutat*, *Jet-lag*, *La cosa nostra*, *Laberint d'ombres* de TV3, entre d'altres. També ha participat a *Me lo dijo Pérez*, de Tele 5, i a *Barrio Sésamo*, de TVE. Protagonista a *El quite, pequeñas cápsulas de filosofía*.

els directors

Iván Morales actor i director

teatre 2013 *Jo mai*. Autor i director. 2012 *Els desgraciats*. Director i coautor amb Martí Gallén Muñoz. 2010 *Sé de un lugar*. Autor i director.

cinema 2013 *Los Garriris*. Escrit en col·laboració amb Javier Mariscal i Fernando Trueba. 2008 *El truco del manco*. Guionista. Coguionista i director Santiago Zannou. 2007 *Dibujo de David*. Guió i direcció Tusitala PC. amb Nao Albet, Marcel Borràs, Álvaro Cervantes, Nausicaa Bonninõ 2000 *Mi dulce*. Guionista. 2000 *Ha llegado el momento de contarte mi secreto*. Guionista. Tusitala PC/Media Park. Direcció.

premis i mencions 2013 Aplauidiment Sebastià Gasch (FAD) 2012 Premi Time Out a la Millor Obra de Creació. Premi Butaca a la Millor Obra de Petit Format. 2008 Millor Guió al Festival Plataforma de Nuevos Realizadores de Madrid. Nominat al Millor Guió per la web %ABC Guionistas+. Menció Especial al Festival de Cine Extraño y de Terror Obuxo.

Helio Reguera director musical

Músic des de ben petit, va formar la seva primera banda, Nitch, amb 14 anys l'any 2007, amb la qual es van autoeditar la seva primera referència en vinil 10+ que van presentar al Primavera Club del 2012. El seu segon EP, amb 4 temes nous, s'editava a finals del 2013.

Pel que fa a altres projectes musicals, ha començat una nova banda en col·laboració amb el guitarrista de Mates Mates (Famèlic). El projecte es diu *Fang*, i és un duet (bateria i guitarra) cantat en català.

Pel que fa la seva carrera en solitari, a principis del 2013 va publicar el seu primer EP, titulat *H<W*.

Actualment és productor . conjuntament amb el tècnic i productor de Nitch Carlos Álvarez. de diversos projectes musicals *underground* de Barcelona, com ara *Ultratomba* i *Fang*. També ha participat en altres projectes, com ara al curtmetratge d'Iván Morales *Dibujo de David* (2007).